

Fátyol Zoltán

## Satori

Gyarmati Imrének

Az ember olyan, mint a rossz tepsiben készült sütemény: teteje világos aranysárga, az alja meg égett-fekete. A mester közönyös hangon ejtette ki e szavakat, ítélet, indulat, semmiféle érzelmi töltés nem volt képletes mondatában. Tanítványa feszülten figyelt – várva a folytatást, mert a mester megállt, hosszasan és némán nézve maga elé –, aztán nem bírta tovább és megtörte a csendet: de milyen a közepe? A mester ránézett, majd visszatérve révületéből hosszú nyelvű vízmerőjével jókorát ütött a kérdező fejére. Újoncként nem ismerhette még a kiszámíthatatlan metódust, felüvöltött fájdalmában, jajgatva káromolta mesterét – kolostorával együtt –, aki mintegy pedagógiai célzattal hozzátette még: látod, ilyen a *satori*. Tökéletes választ kaptál. A közepe nyers és csordultig van fájdalommal, az ember pedig – fentről lefelé vagy vissza, ahogy most te is – állandóan úton van lényének három rétegében.

# Egy kék jádekő

Kiss Zoltán Péternek

A Meszena és Könyök utca  
sarkán frissebb a levegő.  
Szemben lehúzott redőny,  
a málló házfalon szünet  
nélkül csöndesen remeg  
a rozsdás vaslemez,  
mögötte a tenger hullámzik  
az enyészet partjai közt,  
megfellebbezhetetlenül  
van ott, biztosan ezért vált  
a klíma azon a ponton;  
egy kék jádekő vándorol  
benn a korhadó polcokon,  
lassan mozog és a falon át  
túl valóságosnak tűnik –  
a kő a tenger. Halkan zúg,  
rezeg a redőny a hangtól –  
a tenger a kő, a kék jádekő.  
Omlik a vakolat a kis  
vegyesbolt falán, az volt  
egykor, a sarki ház oldalán  
téglaig tűnik el a malter,  
és túl valóságosnak látszik  
odabenn a salétrom és  
penész túlról, a falon át,  
a Meszena és Könyök utca  
sarkán állva, ahol üdébb  
a levegő, távolabb már  
összeérnek a lombok az út  
felett; odaát halkan zörög  
a kopott fémlemez, és  
mögötte egyre zúg a  
tenger: a kék jádekő,  
megfellebbezhetetlenül.